

Notes du mont Royal



www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIAE,

SUMTIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1817.

CHAP. 12
LITERATURE.

卷之三

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM
ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE
SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonautarum Poëta, et facetissimus veteris commediae scriptor. Bono animo es: expletatur cum Deo exspectatio desiderii tui. Praelupa tandem subiit Princeps Tragorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exerceat. Incepsum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriscitur, animo ut non geram morem. Datam fidem praestiturne me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis dendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridiop-

hoc nitidius politiusque ornatum traheremus. Theognidem, qui agmen hic dicit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in eeteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*). Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo reflecto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Enripid. Phoeniss. p. 164. b, Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis confflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. Il. T. VII. p. 720. „Quae habenius [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cyrnum scripta sunt, pro antiquioribus haberri possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Minnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Redulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma ἡθικὸν, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quoram unus Hesiodum

etiam habet. Adis quaecunque omnia Sto-
bae Florilegium servavit, ad scriptum co-
dicem Bibliothecae Regiae collata, longe
emendatius quam antea in hoc libello ex-
hibetur. Solonis inter veteres Sapientes
praestantissimi non pauca solum fragmenta,
sed quaecunque ad nostram aetatem per-
venerunt et conquiri potuerunt, *) secundis
curis limatiora in hanc collectionem intuli.
In Comicorum vero sententiis fragmenta
aliquot, quorum partem tantum Wintertonis
editio exhibet, integra dedi, ex aueto-
ribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum
carminum adiungi solitam, ut tironibus
damnosam, doctoribus inutiliem, consulto
omisi. Ne tamen hic libellus omni utili-
tatis aut voluptatis fructu careret, quem ca-
pere possent qui literis graecis haud fuerunt
imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone
Grotio, aliisque summis viris eleganti car-
mine latino redditia singulis graecis sub-
ieci. Notas addidi breves, criticas fere et
graecae lectionis constitutionem spectan-

(*) De Solonis reliquis nonnulla habet Valckenarius
ad Herodot. p. 434.]

tes.*). Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis sacere per facile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stebaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, ~~quot~~ diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Haec notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicuti in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I.

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

*Mέχρις τεῦ κατάκεισθε; οὐτέ ἄλκιμον θέετε θυμὸν,
ω̄ νέοι; οὐδὲ αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὦδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἡσθαι· ὅταρ πόλεμος γαῖαν ἄπασαν ἔγει.*

* * * * *

5. *καὶ τις ἀποθνήσκων ὑστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἔστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
γῆς πέρι, καὶ παίδων, κονῷδίης τ' ἀλόγου;
δυσμενέσιν· Θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωστε· ἀλλά τις ἴθυς ἵτω
10 ἔγγος ἀνασχόμενος, καὶ ώπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἡτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.*

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobaeus
Tit. Ll. De Callino, Elegiacorum poëtarum antiquissimo,
quaedam lectu digna sunt in Actis Academiae Parisien-
sis T. VII. p. 364. [Conf. liber bona frugis, Io. Valent,
Franckii Callinus sive quaestio[n]is de origine carminis
elegiaci tractatio critica. Acced. Tyrtaei reliquiae cum
prooemio et critica annotatione. Alton. et Lips. 1816.
8.] Tertius hexameter in Stobaei codd. omissus et: eius
in locum Camerarius. versum hunc suffecit:

*εὐ νύ τις ἀσπίδα θέσθω ἐν ἀντιθίσιοις πολεμίζων.
quem recepit et in versione expressit Grotius. BRUNCK.
8. Θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δὴ. Sic bene
Stobaei liber scriptus. Grotius edidit δέ ποτ' ἔσσεται,
ὅππότερον δὴ. BRUNCK.*

- οὐ γάρ καὶ θάνατόν γε φυγεῖν είμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ', οὐδὲ ἦν προγόνων ἡ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊότητα φυγὴν καὶ δοῦπον ἀκόντων
15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα πίγεν θανάτου.
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός:
τὸν δ' ὄλιγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθη.
λαῆ γάρ σύμπαντι πόθος ιρατερόφρονος ἀνδρὸς
θυηίσκοντος· ζώων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
20 ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὁφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν:
ἔρδει γάρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐάν.

17. ἦν τι πάθη. si in pugna ceciderit. De hoc euphemismo vide quae notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἦν τι πεσὼν
ἐνθένθε πάθω, τοῦ μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
οφήλεσε.

Quandoque additur κακὸν, ut in Euripidis Androm. 89.
ἀλλ' εἰμ', ἐπει τοι γ' οὐ περιβλεπτος βίος
δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ παθω κακὸν.

Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergereim. Male editum est ἐπειποιο νοῦ —. BRUNCK. Falli Brunckium, docuit Porsonus ad Euripid. Med. p. 448. ed. Lips. alter. Xenophon de Rep. Athen. prope fin. ἐπει τοι καὶ οὕτως ἔχει. Morus: „L. ἐπειποίγε, siquidem. nai non habet locum.“ Erravit vir egregius. Longinus sect. XXIII. extr. ἐπει τοι τὸ πανταχον καθινας ἔξη-
φναι λλαν οօρεστικόν. Scribendum esse ἐπει τοι καὶ τὸ πανταχον —, non dubitabis, si contuleris diversitatem scripturæ e Codd. enotatam in edit. VVeisk. p. 591.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

CALLINI EPHESII

ELEGIA

INTERPRETE HUGONE GROTIO.

Quonam hic usque tepor, Iuvenes, quando ignea
vobis

vis animi? Non vos Amphiperictyonum
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.
Iam quicunque vir est, scutum ferat obvius hosti,
et iaculum vibret vel moriente manu.

Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum coniugeque et patria.

Fortibus et pavidis condicto tempore mortem

Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectoris, dum primo sanguine pugna calet.

A fato nulli mortis fit gratia, non si
auctores generis sit numerare Deos.

Saepe aliquem elapsum circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:
mors vili populo, et nullum meritura favorem.

Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideum numeros,
vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

- Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

- Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 263.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

- Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

- Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 275.
Euenus. 190.

G.

- Gnomae. 300.

H.

- Hesiodus. 212,
Hipparchus. 274.

L.

- Linus. 184.

M.

- Menander. 261.

Menecrates. 194.

Metrodorus. 196.

Mimnermus. 99.

Monosticha. 500.

N.

Naumachius. 176.

Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.

Pherecrates. 275.

Philemon. 267.

Philippides. 276.

Philippus. 275.

Phocylides. 125.

Phocylides. Pseudonymus.
152.

Posidippus. 195. 278.

Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.

Solon. 104.

Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.

Timocles. 279.

Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- αδής. 25.
εβροτικής. 152.
αγνόφων *antepaeultimā productā*. 158. [Cyclicus poëta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. γενετήν, πελλούν ἀγνόστοι περισσοῖσι. Clariasmus Matthiae edidit simplici γ, παρολοί.]
ἀγνόμητης, ἀγνόμητις. 214.
αγνοια ἐτροιά confusa. 246.
αγνώναι cum digamma. 231.
αδεκτος. 163.
αδητή. 152.
αδητης. 131.
Adiectivum a substantivo structurā disparatum. 230.
αἰδεῖν. De futuro h. v. 3.
Aeschines Orator. 136.
αἴθανα. De quantitate h. v. 278. αἴθανα et εἴθανα confusa. 278.
αἴθανος. De quantitate h. v. 278.
αἱ infinitivorum felisum. 241.
αἱ et e confusa. 42.
πίκραλος versus. 71, 231, σχοντή. 239.
Alcathous. 56.
ἄλεστος, calidus. 158.
ἄλεστος, vitandus, barbareum. 158. [Libri Barocciani Scriptura expressa est ex Hesiodi carmine exir. Conf., Gallegliach. H. in Cerer. 23.]
Alexis, v. infra s. v. κύλει.
ἄλλος ἄλλος etc. 14, 108.
ἀλογοτήτη, αλογοτήτη. 216.
αμέν, αμαονται. 229.
αμάξα, αμάξα. 59.
αμέτροι, αμέτροι. 164.
αμήτωρ. 129.
αὐτοὶ et οὐτοὶ posita. θεοὶ καραλλίδοι. 169. sq.
αὐτῷ indeclinabile. 159.
αὐ pro εὐ positum compiatur an producatur 91.
Conf. not. ad p. 269.
αναγκής. 25.
αναλήσισ. 273.
αναλογιῶν. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum. 151.
ἀνάσχετος. 11.
ἀρδάνειν. De constructione
h. v. 5.
ἀνήρ. De quantitate pa-
nullimae. 306.
ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.
ἄναγκης. 11.
ἄντεπτον ἀνέμου. 162.
Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus mediī passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. ἐσθοτεο videt-
tur possum pro ἀεισθῇ.]
ἀπάλαμπος, ἀπάλαμπος. 24.
213.
ἀπάτηρ. 229.
Apolloius Ithodius. 169. sq.
ἀπονίκτεαι. 66.
Ἀργειφόντης. 216.
Aristophanes. 148.
ἀρδεναι. 213.
ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.
ἄρρον τόπος. 168.
Articulus a substantivo se-
innetis intersticio prono-
mine. 56.
ἀρχή μὲν τελευτὴ μὲν μή-
σον. 3.
ἄρτεος synizesin passum.
153.
Attractio. 255. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]
ἀρχεῖον. 170.
ἀρθρ. 214.
ἀρύνη. 129.
ἀρτη. 214.
ἀυτομήτωρ. 129. [Prorsus
genitium est ψευδοχάρω]

Gallimachi H. in Cerer.
99. 1.
αὐτες. οὐτος. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βασινήτης. 14.
βαλενι de cojn. 16.
βασιλῆς. 224.
Βίβλιος. 239.
βλάπτειν i. q. στερεῖ. 94.
βοη. οὖν ἀπό βοῆς ἔνεκαι
170.
βοόχος priori producta. 71.
Βύβλιος. 239.

C.

γαλῆ 259.

D.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.
δε in apodosi. 226.
δεικνύειν. 163.
δενον. 9. sq.
δειπνολόγη. 4. 244.
Demonax. v. infra s. v.
ιντερθεος.
Demosthenes. 155.
δεγνάτειν. 77.
δεσμος et κίνη iuncta. 135.
δηλιφρω barbarum. 179.
δειπνογειν. 160.
διαπτορος. 215.
διοιητω. 129.
διοφ. 225.
δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
methe. 935. Br. οὖν τὸ τ'
ἀρχειν μὲν το.. δειλεάτειν

- Διχα.** Choeph. 774. Sch.
alt. ἔχει τι τῶν λελεγμέ-
νων δίχα; }
- δοχόστρος.** 9.
- δολομήτης,** δολόμητος. 214.
- δοράς αἰγαῖν.** 7.
- δούλος** an i. q. δόλος. 41.
- Dualis pro plurali usurpa-**
tus. 220. **Dualis aoristo-**
rum persona III. in — ov.
221.
- δύο,** δύοι. 525.
- δυοπής.** 259.
- δύοματ.** De quantitate h.
v. 56.
- δύοι.** v. s. v. δύο.
- δυρεῖν.** 216. [Activum iam
insturpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
bunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- Ἐαρ** synizesin patitur. 253.
- ἔπειον** de persona secunda.
305. 327.
- ἴθομας** eliciendum e prae-
gresso ἔτρα. 110.
- εἰ** cum coniunctivo. 94. 106.
- εἰδὲ** cum infinitivo. 156.
- [Cum Euripideis compa-
randa Homericā Odyss.
XXIV. §76. sqq. ubi par-
ticulae optandi εἰ γα-
eadē ratione regunt in-
finitivū iunctum nomi-
nativo participii.]
- εἰδίζειν.** 145.
- εἰκαν** τύπον, ἐκ τόπον. 94.
- εἰλατ.** Coniunctivus εἰλα,
εἰλη, εἰη. 172. 238. εἰμεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
- Ellipsis** imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari **Oī.**
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus **cum**
accusativo επιταγματικῶς
aut τυπικῶς positus est?]
εἴκεν an in scena locum
habuerit. 308.
- εἴς** i. q. μόνος. 157.
- εἴς** et εἰ confusa. 274.
- εἴναι** προσέρθε-
σθαι. 65.
- εἴτε** et εἴς confusa. 7.
- εἴς** et εἰ confusa. 274.
- εἴς** et εἴ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos, verb. p. 162.
Lips.; Weiskii ad Lon-
gin. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss, in Phot. col.
326, Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
- ἐκτράπελος.** 25. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκτρά-
πελον.]
- Ellipsis** verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rario.
42. totius sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interponen-
dum post λεπτόν, versus-
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 605. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
- ἐμβρέπειν**, **ἐμβρέψειν.** 167.

ἔνδοθεν, ἔνδοθι. 236. 239.
sq. 246.

ἔνεκα, οὐνέκα. Graeci his particulis licenter usi. 170. [Etiam in ὅθ' οὐνέκα] puto duas particulias idem significantes ἐκ παραλλήλου positas esse. Quapropter notum cum Lobeckio scribere ὄθονέκα: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Aiac. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Aiac. l. c.) ὅθ' οὐνέκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 1204. H. Poterat citare etiam ex eisd. Oed. Col. 853. Item ex Aeschiyo, qui Prom. 330. ξηλῶ σ', ὅθ' οὐνέκ' ἐκτὸς αὐτὶς ποτεῖς. ubi quae continuo sequuntur, πάντοις μετασχὼν καὶ τετολμηκώς ἔμοι; dignam animadversione structuram habent: nam vis praepositionis μετὰ pertinet etiam ad sequens participium τετολμηκώς. Non infrequens hoc idioma est in verbis cum praepositione οὐν composite: aliquanto rarius in verbis compositis cum aliis praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1032. quibus hic accedant sequentia. Euripiades Iphig. T. 668. καὶ συμβαγῆναι καὶ πιρωθῆναι δέμας. Etymolog. M. col. 743. in. συμβαγῆναι καὶ σύγνεται τοῖς ἀρσενοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 44. b.: „sensus est, συμβαγῆναι καὶ

σύρογῆναι, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐκ compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odys. XXII. 56. ὅποι τοι ἐπέποται καὶ ἐδήσοται ἐν μυγάφοισιν. h. e. ἐπέποται καὶ ἐξεδίσοται.]

ἐπερίπεσθαι. 31.

ἐπεύνειν, ἐπεύνειν. 18.

ἐξακέσας. 147. 155.

ἴσω et εἰσω confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri h. v. 10. 64. [Utrisque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνεῖς et αἰνῆτος: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nem. VIII. 66. αἰνέων αἰνῆτα.]

ἐπαμήσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum coniunctivo. 99. ἐπεὶ οὐ non semper coalescunt per synizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 88. [Plato T. XI. p. 19. Bīp. ἐπεὶ τοιγε καὶ θρῶν αὐτὸς οὗτος εἶπε. Bekkerus dedit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 3. p. 424.]

ἐπι. ἐφ' ὧ γε, ἐφ' ὧτε. 264.

ἐπι et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reperatum. 54.

ἐπιδεῖν. 164.

ἐπιπάγκον vox non Graeca. 224.

ἐπιπειθεῖν. 156.

ἐπιφίρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum. 90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσαιο. 214.

ἐρκος ὁδόντων. 110.

A a

Equisina, ‘*Equeline*. 215.
ētos et ētē confusa. 31. [v.
not. ad Dionys. Halic.
de comp. verb. p. 308.]
ēteros. τοῖτερον etc. 135.
ētos an digamma habuerit.
219.
ētē et ētē confusa. v. ētē.
ētēs. 239.
ētēnāoia. 278. sq. ētēnāoia
et ētēnāoia confusa.
278.
ētēnū, ētēnūc. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156.
168.
ētētē et ētētē confusa. v.
ētētē.
Eusebius. 226.
ētētēpēlos. 25.
ētētēosēthai γαῖn. 34.
ētētētēosēthai. 243.
ētētē pro ἄn. 136.

Z.

Zapheqī primā productā.
71.

H.

η correptum. 132.
ηβίω. 60. 243.
ηθea. 222. [Illic cur *te*
omitti oporteat, causa
non alia videtur haben-
da esse quam digamma.
V. Heynius ad Hom.
Il. T. VII. p. 754. qui
„In Hesiōdo“ inquit
„aliquot locis est emen-
dandum“. Quod si ve-
rum est, v. 121. corri-
gas: ἀνθρώποις κατὰ ηθea.
Vid. Hom. Odyss. XIV.
411. Et conf. not. ad
p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. v. su-
pra s. v. *Ellipsis*. item s.
v. ηθea. item *infra* s. v.
μεμνημένος.
Hesychius. 22. 25. 131. 179.
— *et cetera* *et cetera* *et cetera*
Θ.
θαλία. 159.
Theognis. v. *infra* s. v. θε-
λεῶνται.
Theognidis patria. 54.
θηροφόνη. 4.
θηγοκει. τεθνάγει. 15. [*τε-*
θνάγει, media producta,
legitur in Aeschyli Agam.
547. Schütz.]
θηγός, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

i dativi elisum. 110.

Iamblichus. 163.

ἰκελος. 225.

Infinitivorum futuri tem-
poris usus Graecae lin-
guae proprius. 16. sq.
[*Xenophon*. *Anab.* II. 4.
19. ως οὐκ ἀχόλουθα εἴη
τοῦ ἐπιθέσθαι καὶ λύει
τὴν γέρων. Schneide-
rus: „Ita margo Steph.
cum libro Brodaci habet
pro vulgato πό το επι-
θέσθαι καὶ τα λύει.“
Vulgatum hoc me qui-
dem non offendit. —
Schol. ad Pind. Nem. VII.
141. ἀναγασσέται απολα-
γεῖν.] *antidote*
ἰοηδ. 221. *οὐτα πειθεῖσι*
τομη cum digamma. 213.
248.

Icos, *Ios*. 50. *Icos* et *ios* πωλεῖν i. q. ποδίζειν.
confusa. 226.
Ieos, *paxiter*. 20.

K.

Caesurae vis ad producen-
dum. 27.
καθικεῖσθαι. 233.
καὶ γὰρ ρόστιpositum. 49.
καὶ et uis confusa. 39.
καινός. αἱ τι καινόν etc. 279.
κακέσχατος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.
καλός. De quantitate h. v. 311.
κατατίθεναι, κατατίθεοναι.
52.
κατοπάξειν. 226.
κεκορεσσάμενος. 213.
κεῦθμα. 21. sq.
κεῦθος. 21.
κεφαλῆφι, κεφαλῆφι. 257.
Κήρυνθος. 60.
κῆρυξ, κῆρυξ. 215. sq.
κεγάρω. De quantitate h.
v. 157.
κλητήρ. 273. sq.
Coronae cōnviales. 66.
χώρας ἀροτην. 168.
Corporis humāni dissectio.
160.
κοῦρα. 180. [Cathimach. H.
in Dian. v. 72.]
κύριος, η. 179.
κρεβουν, κρέσσων. 46.
κτᾶσθαι passiva significati-
one. 145. sq.
κυδόνις. 223.
κυδόνος. 223.
κύλιξ subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκράτας πίνομεν?]
Εργαλ. v. infra s. v. μελ-
δῶναι.

A.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus et Wintertonius, quos
secutus est Gaisfordus.]
λεπτεῖν. De aorista I. h.
v. 148.
Λεβήτη ἀεὶ τι καινόν etc.
279.
Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.
λιροφορῆς. 129.
Longinus. 88.
Lycurgus orator. 89.
λυματίσθαι. De construc-
tione h. v. 518.
λυθῆν. 155.

M.

Magnetismus animalis. 108.
μάκαρος. 109.
μαγαλῆτης. 14.
Megara. 54.
μεθίεναι, μεθίσθαι. 94.
μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.
[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypridrum,
quod Bekkerns ad illum
versum citavit.]
μελετᾶν τίνος. 126. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]
μεμηημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
V. Hesiod. 392. (ubi praestat quod al. habent, ἡρα ἔργα.) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. ἀλλὰ σὺ γῆμετέρης μεμνημένος αἰεν εφετυῆς ἐργάζεν. Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schätz. alt. πρὸς τοὺς τεκόντας παρδίκως μεμνημένος τεθρεῖτ' Ορέστην εἰπεν· μηδαμῶς λάθη. Ille quoque usum iam in Homericā poēsi reperiās. v. II. V. 263. XIX. 153.

μεταθεόντα. 62.

μετέχειν. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.

μῆν velans cum imperativo αἵριστι. 155. [Aeschylus Prom. 332. Br. μῆδε σος μελησάτω.] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. μῆδεν τῶνδες ἔργες.]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπατώρ. 129.

μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.

Mimnermus. 96.

μοῖραν absolute usurpatum.

134.

μόνος i. q. sic. 212. μόνος [τῶν], οὐα etc. 293.

N.

v paragogicum. 5. 9. 19. 21. 63. 107.

vās. vīa monosyllabum. 248.

vīdōrōn. 187.

Neutra adjectivorum. 19. 39. 48. 69.

vīfōrōn, vīdōrōn. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. οἴε μὴ πελάξει, διὰ αἱμότονοι ποδας χειμπτονηρα φαγιασιν ἐπερραν χθόνα. Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 52. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicatiōne in notis ad L. Bos. Ellips. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatio- ne de ellipsi et pleonasmō in Gr. I. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii libell. Ueber Homers Sprache p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. εἰναι.]

φόμος, cantilena, fabula. 25.

φύμα. 180. [Callimach. H.

in Del. 216.]

ψωνυμός, ψωκόρος. 219.

ξενόδοχος, ξενόδοκος, ξενόδοχος. 318. sq.

Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

δ, γ, τό. Usus articuli inter solens. 48.
 οὐδε, δοθε. 222. 224. 225.
 237. 245. 247.
 οὐδὲ οὐνέκα. v. supra. s. ἔνεκα.
 οἰζυρός. 151.
 φίκος etc. cum digamma. 241.
 φῶς et λός confusa. 226.
 ψήλης et πικρὸς confusa. 316.
Homerus. 99. 241.
 όμως. 8. *una cum*. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonos. 72.
 ὀπάζειν. 226.
Oppianus. 195.
 Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.
 ὁργὴ et ὁρμὴ confusa. 19.
 225.
 ὁρμὴ et ὁργὴ confusa. 19.
 225.
 ὄρνις. De quantitate h. v.
 162.
 ὄρφη, ὄρφη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.
 "Ορφη, η νυξ, βάρυτονως.
 ὄρφη δε νυξ, αντι τοῦ
 σκοτεινη, ἐπιθετοκῶς, ὅνυ-
 νεται.]
 ὅς, ubi exspectes εἴ τι. 186.
 [Cum Platonis loco compara hunc Xenophontis
 Oecon. IV. 19. Εγώ δέ
 καὶ τούτο οἴγουμαι μέγα^{τε}
 τεκμήσιον ἀρχοντος ἀρετῆς
 είναι, φ' ἀν οἴόντες ἐπιν-
 ται, καὶ ἐν τοῖς δευτοῖς
 παραμέτειν ἐθίλασσον.]
 ὅσα. ὅσα etc. relatum. ad
 αἰτι. etc. 192. sq. [Hesio-
 dus Fragm p. 645. Loesn.

ὅσσοι ἔσαι μύριοις —
 τοὺς ἄνδρας ποίησ. In
 notissimo Sardanapali
 epigrammate alii habent
 ταῦτ' ἔχοι, ὅσσοι ἔφαγον —;
 alii τοῦσσοι ἔχοι, ὅσσοι
 ἔφαγον —.]
 ὅτε c. coniunct. 99.
 οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
 οὐνέκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οὗτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα
 μέντοι. 272. sq.
 οὐγὶ saepē obliterratum. 307.
 ὄψις priori producta. 71.
 ὄφρα τε. 65,

II.

παρ' χαιρον et παρὰ χαιρόν.
 516.
 παρατρίβειν. 33.
 παριδεῖν et περιιδεῖν con-
 fusa. 328.
 pariter. 22.
 παρομόιος, πάρομονος. 18.
 Participia ubi naturam in-
 duerunt nominum, in-
 clinationis modum mu-
 tant. 47.
 πάσανθαι. 13.
 πάσχειν. ήν τι πάθω etc. 88.
 πατρομήτωρ. 129.
 πατροπάτωρ. 129.
 πενειν. 327.
 πενοῦν. 327.
 περίδομος. 45.
 περιιδεῖν et παριδεῖν confusa.
 328.
 περιτρέπειν. 132.
Pindarus. v. supra s. v.
 ἑιρόπειλος.
 πιοτός. 24.
Plato. 148. 169. 186.
 πίλοι. τι πλέον et τὸ πλέον
 confusa. 125.
 Pleonasmī. 27. sq. 172.
 πλοκαμψί. 171.

ποικιλόμητες, ποικιλόμορφις.
214.
ποικίλος. 45.
πολυγηθής. 240.
πολυχρόνιος. 191.
πον. πολλάκις πον, ἀλι πον,
177.
Praepositionum usus in
eodem loco variatus ad
idem significandum. 203.
προηγεαρ. 129.
προπατωρ. 129.
Pronominum formae ple-
nae et encliticae. 3. Pro-
nominis relativi syntax
idiomatica. 64. sq.
πρὸς τύπος εἶναι. 91.
πρώτος καὶ τελεταῖος καὶ
μέσος. etc. 3.
πυκάζειν. πυκάσας, πυκά-
σας. 257.
πύλος passim latet cor-
ruptum. 163.

P.

φαδινός. 4.
φίκτειν, φίκτεῖν. 15.

S.

Σαλαμιναφέτης, Σαλαμιό-
φρε. 113.
σιγῆλος, σιγηρός. 324.
Σικελίκος et Σικελός confusa.
55.
Simonides. v. infra s. v. τέ,
σισύφα. 7.
Σινουρός. De quantitate h.
v. 40.
σινάπτειν διελλήγ etc. 165. sq.
σκίρος priori productā. 71.
187.
Socrates an aliquid scri-
pserit. 277.

Socratus scriptor Bryziae.

273.

Socratus scriptor de lego.

273.

Sophades. 9. 170. [Poste-
riorem Sophoclis locum
quod negavi. mutandum
esse, nolim ita intelligi,
ac si etiam forma scri-
pturæ antiquæ mihi
probetur. Scilicet scri-
bendum sc̄̄vexa, quemad-
modum scribimus tōv-
vexa.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σω. Ante has litteras an
brevis corripi possit. 151.
σποδίος. 131.

Strabo. 90.

Σπίδας. v. infra s. v. σπίρ-
άσα.

T.

ταμεῖον, ταμεῖον. 324.
ταπῆς. De quantitate h.
v. 76.

τάρα. 15.

τὲ non praeponitur vo-
bulo ad quod refertur.
75. [Ne quis mihi op-
ponat locutiones bimem-
bres ellipticas, membris per τὲ alteramque copu-
lam iunctis, ubi vox
quam sequitur τὲ in priori
membro, in posteriori
ad alteram copulam sub-
audienda est. Quarum
locutionum ratio cum vi-
ros graece perdoctos pas-
sim fugerit, aliquot ex-
empla rei ceteroqui per-
vulgatissimae exprimam.
Plato T. XI. p. 8. Bip.

σορπίς τῆς τα σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: *σορπίς τῆς τα σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Ut multum falleretur, si quis copulam εἰς ad seautoν referens *praepositam voci suae diceret.* Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brueckius alterum articulum insereret. (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τε ἐν δαιτὶ καὶ εἰς πολέμῳ —. Quis hic tam parum sit λογικός, ut dicat εἰς pertinere ad ἐν δαιτὶ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὃς τε ἐν δαιτὶ καὶ ὃς εἰς πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινες τε δέξιοι φύσιν, εὐδινομοι τε. pro καὶ οἵτινες εὐδινομοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε πάθειν καὶ ἀκούσαι. plene: εὐ τε πάθειν καὶ εὐ ἀκούσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτε τε πλοῦσι —, καὶ επερηφέντες —. plene: — καὶ ὅτε ἐπερηφέντες. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὥσπερ τε πόλεις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὥσπερ τε δι. Nullatenim autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοῖοις καὶ παντοι. p. 293. ἐκ τε — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Γαύτεων. plene: καὶ εἰ παντοι. et: καὶ εἰ τοῦ θέτεος. Addit. not. p. 286.

ubi quod scripti de Brueckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τε referendam esse ad vocata sequentem ideoque mutantum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄνομα. Sed ubi de rebus agitor diversis, talis copulae positura talesque praepositionam ellipses toties occurrant, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minns ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.] τελευτὴν. vi. τέρμα. τέρμα, postremo. 164. Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτὴν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὴν ἀπάντεν γαν ἐπιεσσόμενος.] τιθένται, τιθεσθαι. 92. τίττειν, τίττοσθαι, τίττυσθαι. 29. 248. τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρός τι. 50. τρίβειν. 53. τροφῇ et τρυφῇ confusa. 157. τρυφῇ. De quantitate h. v. 162. Tyrtaeus. 63.

T.

ὑγεία, ὑγίεια. 324. 325. 326. ὑπάγειν. 62. ἐπεργέν c. genit. 237.

περιφθεστ. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C. : „*Περιφθεστ.*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore : „*Τερέφθεστ.*, ὅτεο τὸ θεῖον, ἡ τὴν τοῦ θεοῦ γνῶμη, praeter numinis voluntatem.“ Omnes sequi sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *περιφθεστ.* legendum esse *περὶ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro *περιφθεστ.* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεούς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hancem: *Θυητὸς περιφθεστ.* μη φρίστε *ὑπέρθεστ.* *ὑπερτεφτα.* 33.

Φ.

φαιρειν. *φαριζη,* *φανιζη.* 232.
243.
Philemon. v. supra s. v. *τε.*
φοίνιξ. 4. *φοίνιξ* an *φοινιξ.*
215. sq.

X.

χατζήσις. 132.
χατσεις an *graecum* sit. 132.
χαλκοφθεις etc. 13.
χάριν ἔνεκα posita ēn πα-
ραλλήλων. 169. sq.
Chasmidae osores. 108,
χέριψι. 66.
χρυσέην, *χρυσῆν.* 215.
χωρίζειν, 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 136.
ω et *ον* per *synizesin* coa-
lescent. 50.
ών. 131. 133.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν.* leg. *πνόν.*

